

Arrest

nr. 349 597 van 30 juni 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 2 januari 2026 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 22 december 2025 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, (oud) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 7 januari 2026 met referentienummer 135306.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 april 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE WILDE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESSEN, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Ö. SOZEN, die *loco* advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Verzoekende partij bekomt het verblijfsrecht in België nadat zij haar vader die in België als vluchteling erkend werd, vervoegt.

1.2 Verzoekende partij verblijft blijkbaar veelvuldig in het buitenland waardoor zij uiteindelijk haar verblijfsrecht verliest door een beslissing van de Stad Lier op 2 oktober 2023.

1.3 Op 28 juni 2019 wordt verzoekende partij door de Correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 24 maanden omwille van feiten gekwalificeerd als opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid.

1.4 Op 9 maart 2023 wordt verzoekende partij vervolgens door het Hof van Beroep te Antwerpen veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van twee jaar omwille van feiten gekwalificeerd als diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, bendevoorming – deelname.

1.5 In Zweden wordt verzoekende staande gehouden en uitgeleverd aan België waarna zij terecht komt in de gevangenis te Antwerpen.

1.6 Op 22 december 2025 wordt er ten aanzien van verzoekende partij besloten tot een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13septies) en een inreisverbod voor een termijn van acht jaar (bijlage 13sexies). Deze laatste beslissing is de bestreden beslissing en luidt als volgt:

*“Aan de Heer(1):
[...]*

wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied (2).

Conform artikel 74/22 en 74/23 van de wet van 15 december 1980, kan de duur van het inreisverbod via een nieuw inreisverbod aangepast worden, indien wordt vastgesteld dat u geen medewerking verleent aan de overdrachts-, terugkeer-, terugdrijvings- of verwijderingsprocedure.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 22.12.2025 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

☐ *Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.*

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, bendevoorming-deelname, feiten waarvoor hij op 09.03.2023 werd veroordeeld door het Hof van beroep te Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 2 jaar.

Uit het arrest van het Hof blijkt dat betrokkene zich te Antwerpen op 27.02.2021 schuldig heeft gemaakt aan een diefstal met geweld of bedreiging ten nadele van E.DP. Er werd een handtas van Louis Vuitton, van onbepaalde waarde gestolen alsook, 3 bankkaarten van KBC, van onbepaalde waarde, een cash bedrag van 450 euro in biljetten van 50 euro, een cash bedrag van 200 euro in biljetten van 20 euro, een sleutelbos, van onbepaalde waarde alsook 2 bankkaarten van ING, van onbepaalde waarde.

Uit het onderzoek blijkt dat betrokkene zijn slachtoffer kende, een voorverkenning uitvoerde en zich ervan verzekerde dat het slachtoffer de dagontvangsten van zijn winkel bij zich had. Hij speelde deze informatie door aan zijn kompanen, die nauwelijks enkele minuten later het slachtoffer overvielen.

Zijn gedrag is zonder meer laakbaar geweest en heeft uiting gegeven aan een asociale en valse persoonlijkheid, waarbij hij ook geen enkele vorm van respect heeft getoond voor de eigendom van andere personen en voor de regels geldend in een rechtsstaat en voor de maatschappelijke normen. Het zijn net deze misdrijven die het gevoel van onbehagen en van onveiligheid bij de leden van de bevolking verhogen.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid, feit waarvoor hij op 28.06.2019 door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld werd tot een definitieve gevangenisstraf van 24 maanden.

Deze veroordeling had betrekking op feiten van het opzettelijk toebrengen van slagen of verwondingen aan een politieambtenaar in functie, met de verzwarende omstandigheid dat de feiten voor het slachtoffer een ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid tot gevolg hadden. Twee jaar later vond betrokkene het opnieuw nodig om feiten met geweld te plegen. Hij bevond zich dan ook in staat van wettelijke herhaling.

Het moge duidelijk zijn dat betrokkene een ingesteldheid blijkt te hebben, dit in combinatie met het compleet gebrek aan schuldinzicht en het gegeven dat betrokkene duidelijk niet voornemens is om het in de toekomst anders aan te pakken, maakt dat er wel degelijk een zeer ernstig en actueel gevaar van betrokkene uitgaat. Betrokkene blijkt zich hardleers op te stellen en blijft strafbare handelingen stellen.

Betrokkene laat zich tot slot kennelijk omwille van het lucratieve geldgewin gemakkelijk en gewillig verleiden tot ernstige normoverschrijdend gedrag. In de gegeven omstandigheden is er dan ook een reëel recidivegevaar.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

De betrokkene werd op 18.12.2025 gesproken door de terugkeerbegeleider en zijn administratieve situatie werd hem toegelicht. Betrokkene liet mondeling verstaan te willen terugkeren naar Irak maar wenst voorlopig geen vrijwillige vertrekverklaring alsook geen hoorrecht in te vullen. Hij wenst deze wel in ontvangst te nemen, samen met zijn zus in te vullen en ons terug over te maken. Hij verklaarde verder te zijn aangehouden te Zweden tijdens een reis en vervolgens te zijn uitgeleverd aan België. Hij geeft aan geen duurzame relatie te hebben in België maar wel een ex-partner (4367357) en een zoon die geboren werd uit deze relatie nl Al -Furajji Kaarrar Ali, dewelke bij zijn moeder zou verblijven. Hij geeft aan een goed contact te onderhouden met zijn zoon. Uit het gevangenisdossier blijkt niet dat deze op bezoek komen in de gevangenis. Voorts wist hij nog te verklaren dat zijn echtgenote woonachtig is in Irak en dat zij medische problemen heeft.

Samen zouden zij een tweeling van 8 maanden hebben, waarvoor betrokkene wil zorgen.

Verder verklaarde hij nog dat zijn ouders en zussen (2) in België verblijven en houder zijn van de Belgische nationaliteit. Uit het gevangenisdossier blijkt dat deze op regelmatige tijdstippen op bezoek komen. Hij geeft aan een voorkeur te hebben om terug te keren naar Bagdad.

Zijn raadsman daarentegen heeft hem naar eigen zeggen medegedeeld dat hij opnieuw verblijfsrecht zou kunnen aanvragen op basis van zijn in België verblijvende zoon. Er werd hem ook duidelijk gemaakt dat een dergelijke aanvraag afgewezen zou kunnen worden op basis van feiten van openbare orde.

Het is dan ook bijzonder dat betrokkene enerzijds lijkt aan te geven dat hij dringend wenst terug te keren naar zijn zieke vrouw en gezin in Irak, maar anderzijds zijn verblijfsmogelijkheden in België aan het onderzoeken is.

Gelet op het feit dat hij zeer recent een gezin gesticht heeft in Irak, dat hij er zeer jonge kinderen heeft en gelet op zijn vrijwillige vertreksverklaring (cfr brief dd. 18.12.2025) blijkt hij toch een sterke voorkeur te hebben voor een terugkeer naar zijn geboorteland. Dat betrokkene lange periodes België verliet blijkt uit zijn paspoort en uit het feit dat hij een nieuw gezin gesticht heeft in Irak. Zijn in België verblijvende familie en zoon zijn het dan ook gewoon om betrokkene gedurende lange periodes niet te zien. Betrokkene woont ook reeds sinds 2019 niet meer zijn met zijn ex-partner en zoon. Zijn zoon die het dan ook gewoon om contact met zijn vader te onderhouden aan de hand van bezoeken. Het is dan ook niet onredelijk aan te nemen dat zijn zoon inmiddels reeds gewend is aan zijn afwezigheid als vader in zijn dagdagelijkse leven.

Uit niks blijkt dat contact via telefoon en/of internet vanuit het land waar hij zich zal vestigen niet mogelijk zou zijn. Er blijkt evenmin dat zijn zoon mits begeleiding van een volwassene of indien hij wat ouder is hem niet zou kunnen opzoeken daar waar hij zich zal vestigen en er bijvoorbeeld de schoolvakanties zou kunnen doorbrengen. Dat het contact met zijn zoon moeilijker zal verlopen wanneer hij geen recht op verblijf in België meer heeft, is enkel en alleen te wijten aan zijn eigen gedrag. Betrokkene kan ook vanuit het buitenland onderhoudsgeld betalen middels overschrijvingen.

Hoe dan ook, de belangen van de Belgische overheid wegen in huidig dossier zwaarder dan het belang van betrokkene en zijn zoon bij uitoefening van een gezinsleven. Hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, heeft het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (nietontvankelijkheidsbeslissing)).

Voorts blijkt dat zijn ouders in België zouden verblijven. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. Opdat in het bijzonder een relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen, zijn er bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33) (EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, par. 34). Betrokkene toont een morele afhankelijkheidsband die verder reikt dan de gewone affectieve banden en die voldoende blijkt uit de feiten niet aan. Uit zijn administratief dossier blijkt evenmin dat betrokkene in België afhankelijk zou zijn van zijn ouders of vice versa. Het gegeven dat zijn familie hem bezoekt in de gevangenis is enkel een bewijs van de normale affectieve banden die een familie met elkaar onderhoudt, maar doet geenszins getuigen van een bijzondere vorm van afhankelijkheid ten opzichte van elkaar. Uit de omstandigheid dat betrokkene eventueel over een vaste verblijfplaats beschikt bij zijn ouders na zijn vrijstelling kan evenmin een band van afhankelijkheid tussen hen worden afgeleid. Indien zijn ouders financiële steun van hem nodig zou nodig hebben, wat overigens niet aangetoond werd, kan opgemerkt worden dat hij dergelijke steun ook vanuit het buitenland zou kunnen geven middels overschrijvingen. Bovendien blijkt dat zijn twee zussen ook in België wonen. Zij kunnen de zorg en steun voor hun ouders dan ook mee garanderen.

Zijn ouders kunnen België hoe dan ook vrijelijk in- en uitreizen en kunnen dan ook contact met hem onderhouden middels (korte) bezoeken aan hem daar waar hij zich zal vestigen alsook middels de moderne communicatiemiddelen. Dat zijn contact met hen moeilijker zal verlopen, is enkel en alleen het gevolg van zijn eigen misdadig gedrag. De maatschappij heeft het recht zich te beschermen tegen mensen die door hun persoonlijk gedrag een gevaar betekenen voor anderen.

Betrokkene verklaart ten slotte niet te lijden aan een ziekte die hem belemmert om te reizen en/of terug te keren naar Irak.

Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd. Een schending van artikel 8 & 3 EVRM is op het eerste zicht dan ook niet aannemelijk.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister voor Asiel en Migratie rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.”

1.7 Op 30 december 2025 is verzoekende partij terug gekeerd naar Irak.

1.8 Op 2 januari 2026 legt verzoekende partij ter griffie een verzoekschrift neer houdende een vordering tot nietigverklaring van het bewuste inreisverbod.

2. Over de rechtspleging

2.1 Artikel 39/81, tweede lid (oud) van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij hij een nota met opmerkingen kan voegen.

De Raad stelt vast dat verwerende partij op 14 januari 2026 een nota met opmerkingen heeft ingediend.

2.2 Verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid (oud) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesesamenvatting wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid (oud) van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 (oud) van de Vreemdelingenwet.

2.3 Partijen werden gehoord op de zitting van 22 mei 2026.

2.4 Wanneer de Raad met toepassing van artikel 39/2, § 2 (oud) van de Vreemdelingenwet uitspraak doet als annulatierechter, is zijn jurisdictionele toetsing in beginsel beperkt tot de aangevoerde middelen. De Raad vermag ambtshalve geen middelen op te werpen die niet van openbare orde zijn.

2.5 Gelet op de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 19 juni 2026) waar in artikel 5.12, §3 bepaald wordt dat:

“§ 3. Voor alle beroepen die op het moment van de inwerkingtreding van deze wet hangende zijn voor de Raad en waarvoor met toepassing van artikel 39/74 van de wet van 15 december 1980 reeds een terechtzitting werd vastgesteld of waarop reeds een procedure in de zin van artikel 39/73, 39/73-2 of 39/73-3 van dezelfde wet wordt toegepast, verloopt de procedure overeenkomstig de bepalingen die van toepassing waren vóór de inwerkingtreding van deze wet. De beperkte onderzoeksbevoegdheid van artikel 43 van de Asiel- en migratiebeheerverordening is niet van toepassing.”

Alle aangehaalde wetsbepalingen moeten dienvolgens worden gelezen op de wijze dat zij destijds van kracht waren zelfs indien dit desgevallend niet uitdrukkelijk vermeld is.

3. Voor wat de vordering tot nietigverklaring betreft

3.1 In een enig middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 24.2 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het EU-Handvest), van de artikelen 62, 74/11 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 5 en 11 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees

Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het evenredigheidsbeginsel, het redelijkheids en zorgvuldigheidsbeginsel en de algemene motiveringsplicht.

Dit middel zet zij als volgt uiteen:

“Middelen in rechte

EERSTE EN ENIG MIDDEL: schending van de artikelen 62, 74/11 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna “Vreemdelingenwet”), artikel 8 EVRM, de artikelen 5 en 11 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna “Terugkeerrichtlijn”), artikel 24.2 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het redelijkheidsbeginsel, evenredigheidsbeginsel, zorgvuldigheidsbeginsel en de algemene motiveringsplicht

Eerste onderdeel

Artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn luidt als volgt:

“ 1. Het terugkeerbesluit gaat gepaard met inreisverbod:

- a) indien er geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegekend, of*
- b) indien niet aan de terugkeerverplichting is voldaan.*

In de overige gevallen kan het terugkeerbesluit een inreisverbod omvatten.

2. De duur van het inreisverbod wordt volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval bepaald, en bedraagt in principe niet meer dan vijf jaar. De duur kan meer dan vijf jaar bedragen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid.(...)”

De Terugkeerrichtlijn werd naar Belgisch recht omgezet door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. (B.S. 17 februari 2012)

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.(...)”

Verwerende partij legde in casu aan verzoeker een inreisverbod van 8 jaar op.

Overeenkomstig artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet is dit enkel mogelijk indien verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Het begrip openbare orde werd door het HvJ gedefinieerd in het Bouchereau arrest :

“het beroep van een nationale instantie op het begrip openbare orde (veronderstelt) in elk geval, afgezien van de storing van de sociale orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, het bestaan van een werkelijke en genoegzaam ernstige bedreiging, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast.”

*Elke inbreuk op de wet impliceert een verstoring van de maatschappelijke orde. Dit betekent echter niet dat elke wetsovertreding ook een beroep op de openbare orde rechtvaardigt. Dit is enkel het geval wanneer de verstoring van de maatschappelijke orde ook een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.*⁵

Het gepleegd hebben van strafrechtelijke feiten an sich is evenmin voldoende om tot een uitwijzingsbeslissing te komen, zelfs al gaat het om ernstige criminele feiten. Er moet immers een daadwerkelijke en vastgestelde kans bestaan dat de individu opnieuw strafrechtelijke daden zou begaan – een louter hypothetische kans volstaat niet.

Er moet een risico tot recidive zijn vooraleer het risico voor de openbare orde actueel kan worden beschouwd.

Het komt aan verwerende partij toe om aannemelijk te maken dat er in hoofde van verzoeker sprake is van een ‘werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast’.

Omdat er in casu een inreisverbod met een duur van meer dan vijf jaar werd opgelegd, dient verwerende partij bovendien niet enkel te motiveren waarom er sprake is van een gewone bedreiging van de openbare orde, maar wel een ernstige bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

De begrippen ‘bedreiging van de openbare orde’ en ‘ernstige bedreiging van de openbare orde’ en ook het verschil ertussen zijn Europeesrechtelijke begrippen waarvan de inhoud wordt ingevuld door rechtspraak van het Hof van Justitie. Zie hierover uit het arrest nr. 264 879 van 3 december 2021 van Uw Raad:

“De begrippen openbare orde en nationale veiligheid waarvan sprake, werden nader toegelicht in de voorbereidende werken. In deze wordt het belang van de rechtspraak van het Hof van Justitie benadrukt. Zo kan worden gelezen dat “Uit zijn rechtspraak blijkt dat “[...] de lidstaten weliswaar in wezen vrij blijven om de eisen van de openbare orde af te stemmen op hun nationale behoeften, die per lidstaat en per tijdsgewricht kunnen verschillen [...]”. Maar “[...] in de context van de Unie, met name omdat zij een afwijking rechtvaardigen van een verplichting die bedoeld is om de eerbiediging van de grondrechten van derdelanders bij hun verwijdering uit de Unie te verzekeren (moeten deze eisen) restrictief worden opgevat, zodat de inhoud ervan niet eenzijdig door de onderscheiden lidstaten kan worden bepaald zonder controle door de instellingen van de Unie.”. Het begrip openbare orde veronderstelt volgens de wetgever “hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, [...] dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (arrest Z. Zh., van 11 juni 2015, C-554/13, EU:C:2015:377, punten 48 en 50 en vermelde rechtspraak; arrest H.T., van 24 juni 2015, C 373-13, EU:C:2015:413, punt 79; arrest Byankov, C249/11, EU:C:2012:608, punt 40 en vermelde rechtspraak)” (Parl.St. Kamer 2016-17, nr. 2215/001, pp.19-20). De wetgever benadrukte dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen “redenen van openbare orde”, “ernstige redenen van openbare orde” en “dwingende redenen van openbare orde” en dat deze gradaties ook gelden voor de nationale veiligheid. Opnieuw benadrukt de wetgever dat de begrippen afkomstig zijn uit “Europese akten” en dat de begrippen conform de rechtspraak van het Hof van Justitie moeten worden geïnterpreteerd. Voor wat betreft het begrip “ernstige redenen van openbare orde”, wordt dit door de wetgever omschreven als de vertaling van “het idee dat de omstandigheden van het geval een belangrijkere graad van ernst moeten vertonen” dan gewone redenen van openbare orde. De wetgever benadrukte voorts dat wanneer de overheid overweegt een einde te maken aan het verblijf om redenen van openbare orde of nationale veiligheid zij “geval per geval, [moet] nagaan of de bedreiging die de betrokkene vertegenwoordigt wel voldoende ernstig is om dat te doen, gelet op zijn verblijfsstatus. Daartoe moeten alle relevante gegevens, feitelijke en juridische, die specifiek zijn voor het geval in aanmerking worden genomen. Verscheidene factoren kunnen zo van invloed zijn op de ernst van de bedreiging, zoals de aard of de omvang van de feiten, de aard en de ernst van de opgelopen of uitgesproken sancties, de juridische en/of politieke context van de feiten, zowel op nationaal als op internationaal vlak, de status van het slachtoffer, de graad van verantwoordelijkheid of betrokkenheid van de betrokkene, de sociale of beroepsstatus van de betrokkene, zijn neiging tot herhaling of tot volhouden van zijn gedrag, de modus operandi, enzovoort. Zo kan, conform de rechtspraak van het Hof van Justitie, het begrip “ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid” het deelnemen aan of ondersteunen van terroristische activiteiten of van een terroristische organisatie (arrest H.T., 24 juni 2015, C- 373/13, ECLI:EU:C:2015:413), de aan de drugshandel gerelateerde criminaliteit (arrest Tsakouridis, 23 november 2011, C-145/09, EU:C:2010:708; arrest Calfa, 19 januari 1999, C-348/96, EU:C:1999:6; arrest Orfanopoulos en Oliveri, 29 april 2004, C-482/01 en C-493/01,

EU:C:2004:262), de daden van seksueel misbruik of verkrachting jegens een minderjarige, de mensenhandel en de seksuele uitbuiting van vrouwen en kinderen, de illegale handel in drugs, de illegale wapenhandel, het witwassen van geld, de corruptie, de vervalsing van betaalmiddelen, de cybercriminaliteit en de georganiseerde misdaad (arrest P.I., 22 mei 2012, C348/09, EU:C:2012:300), of nog de fiscale fraude (arrest Aladzhov, 17 november 2011, C-434/10, EU:C:2011:750), dekken.” De wetgever benadrukte wel “dat zelfs bij dergelijke feiten de bevoegde overheid elke situatie in zijn geheel moet onderzoeken, zodat er niet automatisch een einde aan het verblijf kan worden gemaakt om “ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid”. Het kan immers voorkomen dat de omstandigheden van de zaak niet de graad van ernst hebben die vereist is om als zodanig te worden gekwalificeerd.” (Parl.St. Kamer 2016-17, nr. 2215/001, p. 22-25).”

In arrest nr. 172.632 van 28 juli 2016 bevestigde Uw Raad, met verwijzing naar HvJ 11 juni 2015, C-554/13, Z. Zh. En O. t. Staatsecretaris voor Veiligheid en Justitie dat verwerende partij – wat de ernstige bedreiging voor de openbare orde of openbare veiligheid betreft – niet louter kan verwijzen naar veroordelingen of processenverbaal, maar de aard en de ernst van de feiten en de tijd verstreken sinds het plegen van de feiten in rekening dient te brengen.

Verwerende partij faalt in de bewijslast en motiveringsplicht dat het in casu gaat om een ernstige bedreiging voor de openbare orde. Verwerende partij verwijst naar twee veroordelingen, respectievelijk een veroordeling tot een gevangenisstraf van 24 maanden van 2019 en een veroordeling tot een gevangenisstraf van 2 jaar van 2023. Zonder de feiten of de straffen te willen minimaliseren, merkt verzoeker wel op dat deze veroordelingen niet beantwoorden aan de interpretatie zoals gegeven door de hierboven geciteerde rechtspraak. Verzoeker kreeg twee maal een gevangenisstraf van 2 jaar opgelegd. Dit waren correctionele straffen en dus geen straffen van de zwaarste categorie zijnde criminele straffen. De feiten beantwoorden ook niet aan de voorbeelden die het Hof van Justitie geeft van vormen van zwaarste criminaliteit, zoals hierboven weergegeven. Verzoeker maakte zich niet schuldig aan terrorisme, drugsfeiten, mensenhandel, wapenhandel of seksueel geweld.

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat verzoeker “duidelijk niet voornemens is om het in de toekomst anders aan te pakken” en ook dat er een “reëel recidivegevaar” is. Echter is onduidelijk op welke elementen verwerende partij zich hiervoor baseert. Uit de motivering blijkt dat het feit dat verzoeker twee keer werd veroordeeld voldoende is voor verwerende partij om te oordelen dat er spake is van een recidivegevaar. Echter, er is hiervoor geen enkel objectieve aanleiding.

De meest recente feiten dateren van februari 2021, wat bijna 5 jaar geleden is. Verwerende partij houdt hier geen rekening mee. Verwerende partij motiveert niet waarom verzoeker actueel een gevaar zou vormen voor de openbare orde, laat staan waarom verzoeker actueel een ernstig gevaar zou vormen voor de openbare orde.

Op basis van het voorgaande kan verwerende partij niet redelijkerwijs besluiten dat verzoeker een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Verwerende beperkt zich tot de verwijzing naar de twee opgelopen veroordelingen, wat niet volstaat.

De motivering van de bestreden beslissing is dan ook niet draagkrachtig.

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken uit de beslissing. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. In casu is dat niet het geval. De opgegeven motieven kunnen de bestreden beslissing niet schragen, waardoor de materiële motiveringsplicht geschonden werd.

Verwerende partij diende rekening te houden met alle omstandigheden eigen aan het geval, en het evenredigheidsbeginsel te respecteren. Nu dit niet gebeurd is, kon verwerende partij volgens verzoeker niet tot een redelijke, zorgvuldige en afdoende gemotiveerde beslissing komen, en werden de hierboven vermelde beginselen van behoorlijk bestuur dan ook geschonden.

Tweede onderdeel

Uit artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn en artikel 74/11 van de vreemdelingenwet blijkt dat verwerende partij bij het bepalen van de duur van een inreisverbod rekening moet houden met alle relevante, individuele, specifieke omstandigheden. Uit deze artikelen blijkt ook dat de duur van een inreisverbod in principe niet langer dan vijf jaar bedraagt en dat een langer inreisverbod dus uitzonderlijk is.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet schrijft voor:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”.

De terugkeerrichtlijn en de vreemdelingenwet verplichten verwerende partij dus om voor het opleggen van een inreisverbod en de bepaling van de duur ervan rekening te houden met de individuele omstandigheden.

In de parlementaire voorbereidingen lezen we dat de Terugkeerrichtlijn verplicht tot “een individueel onderzoek” en “dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.” (Parl. St. Kamer, 20112012, nr. 53K1825/001, 23.)

Ook overweging 6 van de Richtlijn schrijft voor dat “beslissingen die op grond van deze richtlijn worden genomen per geval vastgesteld worden en op objectieve criteria berusten (...).”

Uit de bepalingen van artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet blijkt dat verwerende partij onmiskenbaar over een discretionaire bevoegdheid beschikt om de geldingstermijn van het opgelegde inreisverbod in te vullen.

Artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet dient dan ook in die zin te worden begrepen dat verwerende partij gehouden is om een specifieke motivering te voorzien ter verantwoording van de geldingsduur van het opgelegde inreisverbod (RvS 26 juni 2014, nrs. 227.898 en 227.900) én dat zij hierbij ook op zorgvuldige wijze de “specifieke omstandigheden” van verzoeker in rekening dient te nemen.

Ook artikel 8 EVRM en de artikel 7 en 24 van het Handvest verplichten verwerende partij om een nauwkeurige belangenafweging te doen alvorens zij een beslissing nemen, zeker een dergelijk verregaande beslissing zoals in casu. Verzoeker wordt immers voor 8 jaar de mogelijkheid ontnomen om nog op bezoek te komen bij zijn minderjarige zoon, zijn ouders en zussen en in het land waar hij op minderjarige leeftijd toekwam en een hele tijd wettig heeft verbleven.

Artikel 8 EVRM verbiedt enerzijds aan Lidstaten om zich op ongerechtvaardigde manier, d.w.z. niet in overeenstemming met de voorwaarden van artikel 8, lid 2 EVRM, in te mengen in het familie-, gezins- en privéleven. Anderzijds legt artikel 8 EVRM in bepaalde omstandigheden ook positieve verplichtingen op aan een Lidstaat om een verblijfsmachtiging toe te kennen ter bescherming van het gezinsleven. Ook in dit kader is een belangenafweging vereist. (EHRM 28 juni 2011, Nunez t. Noorwegen, § 68; EHRM 26 april 2007, Konstantinov t. Nederland, § 46; EHRM 1 december 2005, Tuquabo-Tekle e.a. t. Nederland, §42; EHRM 28 november 1996, Ahmut t. Nederland, § 63; EHRM 1 februari 1996, Gul t. Zwitserland, § 63.).

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is inderdaad niet absoluut. Paragraaf 2 voorziet namelijk uitzonderingen. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka t. België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Artikel 8 EVRM definieert het begrip ‘privéleven’ niet. Vast staat evenwel dat dit begrip dient onafhankelijk van het nationale recht te worden geïnterpreteerd. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) benadrukt dat het begrip privéleven een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake is van een privéleven, is een feitenkwestie.

Het Hof oordeelt dat de gezondheid evenals de fysieke en morele integriteit behoren tot het privéleven, alsook het recht op persoonlijke ontwikkeling en het recht om contacten/relaties met andere mensen en met de buitenwereld in het algemeen aan te knopen en te onderhouden (EHRM 12 september 2012, Nada/Zwitserland (GK), § 151; zie ook EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en anderen/België, § 123). Het behelst aspecten van de sociale identiteit van een persoon (EHRM 29 april 2002 Pretty v. Verenigd

Koninkrijk, § 61). In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Grote Kamer, Slivenko v. Letland, §§ 95 en 96). Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan.

Het Hof heeft hierbij verduidelijkt dat de waarborg van artikel 8 principieel bedoeld is om de ontwikkeling, zonder inmenging van buitenaf, te verzekeren van de persoonlijkheid van ieder individu in de relaties met zijn naasten (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 83). Wanneer gezins- of familierelaties tussen meerderjarige vreemdelingen niet kwalificeren als een “gezins- of familieleven” (hiertoe dienen immers in die situatie bijkomende elementen van afhankelijkheid te bestaan die verder reiken dan de normale emotionele banden tussen meerderjarige gezins- of familieleden), dan zal het Hof deze gezinsrelaties wel bekijken als onderdeel van het privéleven van de vreemdeling (EHRM 12 januari 2010, A.W. Khan/Verenigd Koninkrijk, § 43).

In arrest nr. 127.171 van 17 juli 2014 lichtte Uw Raad het onderzoek en de proportionaliteitstoets onder artikel 8 EVRM als volgt toe:

“Verdragsluitende Staten [zijn] er wel toe gehouden om, binnen de beleids marge waarover zij beschikken, een billijke afweging (of zoals verzoeker stelt: een proportionaliteitstoets) te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 68-69). In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een Verdragsluitende Staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken persoon en het algemeen belang (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 140).

De beleids marge van verdragsluitende staten wordt overschreden wanneer zij geen billijke afweging maken tussen het algemeen belang, enerzijds, en het belang van het individu, anderzijds. Of het nu een negatieve verplichting of een positieve verplichting betreft, in beide gevallen dienen de genomen maatregelen gerechtvaardigd en proportioneel te zijn. Dit vereist een correcte belangenafweging waarbij rekening wordt gehouden met de concrete omstandigheden die de individuele zaak kenmerken. Zo stelt de rechtspraak van het EHRM dat er onder meer rekening moet worden gehouden met de aard en ernst van de gepleegde strafbare feiten, de tijdsduur van het verblijf in het gastland, de tijdsduur die is verstreken sinds het strafbare feit is gepleegd en het gedrag van verzoeker sindsdien, de gezinssituatie van verzoeker, de omvang van de band met het land van herkomst, het bestaan van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal kan worden uitgebouwd, de vraag of het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokken personen wisten dat gezien de verblijfsstatus van één van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voorzitten van het gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende staat een precair karakter zou kennen. Indien zulke situatie zich voordoet dan zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 142; EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 70).(...)

De algemene stelling, die de verwerende partij aanhangt, dat een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 van het EVRM kan uitmaken, volstaat niet en kan niet worden bijgetreden (RvS 26 mei 2009, nr. 193.522). De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst. Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij de Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging conform artikel 8 van het EVRM (EHRM 11 februari 2010, nr. 31465/08, Raza v. Bulgarije, par. 54).”

Daarbij moest verwerende partij niet enkel het familie- en privéleven van verzoeker nauwkeurig onderzoeken, maar ook het hoger belang van het kind in rekening brengen.

Artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie stelt:

“De rechten van het kind

1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht.
2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging. ...”

Artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag luidt als volgt:

“Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.”

In casu zijn er meerdere elementen waarmee verwerende partij geen of onvoldoende rekening heeft gehouden en die maken dat het inreisverbod van 8 jaar onvoldoende gemotiveerd is en disproportioneel.

Ten eerste lijkt verwerende partij er geen rekening mee te hebben houden bij het bepalen van de duur van het inreisverbod dat verzoeker heeft meegewerkt aan zijn terugkeer naar Irak. Verwerende partij erkent zelf in de bestreden beslissing dat verzoeker akkoord ging met zijn terugkeer en ook heeft meegewerkt aan de organisatie hiervan. Echter blijkt uit geen enkele manier dat verwerende partij hier ook rekening mee gehouden zou hebben bij het opleggen van het inreisverbod of het bepalen van de duur ervan. Hoewel verwerende partij wist dat verzoeker gevolg zou geven aan het bevel en zou meewerken aan zijn terugkeer, vond ze het toch nodig om een inreisverbod op te leggen van maar liefst acht jaar.

Ten tweede heeft verwerende partij onvoldoende rekening gehouden met de minderjarige zoon van verzoeker en diens hoger belang. Verwerende partij vermeldt de naam van zijn zoon in de beslissing, stelt dat verzoeker een goed contact zou onderhouden met zijn zoon maar dat ze dit contact ook kunnen onderhouden vanuit Irak.

Verwerende partij lijkt de aanwezigheid van verzoekers zoon in België slechts bijzonder oppervlakkig te hebben bekeken. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verwerende partij is nagegaan wat de leeftijd van de zoon is, welk zijn verblijfsstatuut is, wat zijn nationaliteit is, zijn persoonlijke omstandigheden en eventuele bijzondere noden.

Bij het invullen van de vragenlijst in het kader van het hoorrecht gaf verzoekers raadsman aan dat het voor zijn zoon onmogelijk is om op bezoek te gaan naar Irak. (stuk 3) Verzoeker geeft aan dat omwille van de strenge visumformaliteiten die Irak oplegt en ook door de actuele veiligheidssituatie in Irak het voor zijn zoon allesbehalve evident is om bij hem op bezoek te komen in Irak. De Servische dienst Buitenlandse Zaken bevestigt dat een visum nodig is en raadt Servische onderdanen inderdaad af om naar Irak op reis te gaan omwille van de slechte veiligheidsomstandigheden. Als minderjarige kan verzoekers zoon ook niet alleen op bezoek gaan bij zijn vader. Hiervoor zal hij volledig afhankelijk van zijn moeder, verzoekers ex-partner.

Ondanks de indicatie van verzoekers raadsman, blijkt nergens uit de bestreden beslissing iets met deze bedenking gedaan heeft of heeft onderzocht of verzoekers zoon wel op bezoek kan gaan bij zijn vader.

Het hoger belang van verzoekers zoon lijkt volledig buiten spel te worden gezet omwille van de strafrechtelijke veroordelingen van verzoeker. Verwerende reduceert het principe van het hoger belang van het kind tot bitter weinig van belang door te stellen dat het EHRM zou hebben verduidelijkt dat wanneer een verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder wegens strafrechtelijke veroordelingen, deze beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft en dus niet het kind. Verwerende partij vervolgt door te stellen dat de rechtspraak van het EHRM zou zeggen dat de aard en ernst van de strafbare feiten kunnen opwegen tegen andere criteria.

Dit lijkt een foutieve lezing van de rechtspraak van het EHRM. Het klopt inderdaad dat noch de bescherming van het gezinsleven noch het hoger belang van het kind absoluut zijn en zouden betekenen dat een ouder nooit verwijderd kan worden van zijn of haar kind. Er dient een belangenafweziging te gebeuren met speciale aandacht voor het hoger belang van het kind. Hierin zijn de aard en ernst van de strafbare feiten inderdaad criteria waarmee rekening dient gehouden te worden, maar even goed gelden andere criteria waaronder het gezinsleven en de kinderen. Het EHRM stelt dat, hoewel artikel 8 EVRM geen absoluut recht uitmaakt, er omstandigheden bestaan waar de uitwijzing van de betrokkene een schending van dit recht kan uitmaken. (Zie ondermeer de arresten Moustaqim; Beldjoudi v. France, 26 March 1992, Series A no.234-A; en Boultif) In het arrest Boultif ontwikkelde het Hof criteria om na te gaan of een uitwijzingsmaatregel noodzakelijk is in een democratische samenleving en proportioneel is tot het nagestreefde doel:

- *De aard en ernst van de gepleegde feiten;*
- *De duur van het verblijf van de verzoeker in het land van waaruit hij wordt teruggestuurd;*
- *De verstreken tijd sinds de gepleegde feiten en het gedrag van de verzoeker gedurende die periode;*
- *De nationaliteiten van de betrokken personen;*
- *De familiale situatie van de verzoeker, zoals de lengte van het huwelijk, en andere factoren die effectiviteit van verzoekers familieleven;*

- Het feit of de partner van de verzoeker kennis had van de gepleegde feiten op het moment van het aanvangen van de relatie;
- De aanwezigheid van kinderen, en desgevallend, hun leeftijd;
- De ernst van de moeilijkheden waarmee de partner van de verzoeker geconfronteerd in het land waarnaar de verzoeker zal worden uitgewezen.

In het arrest Üner tegen Nederland vestigt het EHRM de aandacht op twee criteria die al impliciet aanwezig in de criteria, ontwikkeld in het arrest Boultif. (Üner t. Nederland [GC], no. 46410/99, ECHR 2006-XII), namelijk het hoger belang van het kind en de duurzaamheid van de sociale, culturele en familiebanden met het gastland en met het land van herkomst.

Verwerende partij kon in casu de belangen van verzoekers zoon en hun gezinsleven niet zomaar aan de kant schuiven door te verwijzen naar de aard en ernst van de strafbare feiten, zeker niet omdat de gepleegde feiten in casu niet van een uitzonderlijke ernst waren, zoals hierboven uitgelegd.

In casu wordt verzoeker verboden om in de komende 8 jaar zijn zoon te komen bezoeken in diens vertrouwde omgeving. Verzoekers zoon is nu 10 jaar. Het inreisverbod zal dus gelden tot aan diens 18 jaar. 8 jaar is bijzonder lang in de opvoeding van een kind (bijna de helft van diens minderjarigheid) en bovendien behelzen dit cruciale jaren om de band met zijn vader verder op te bouwen.

Het valt niet te begrijpen in welk opzicht zo'n lang inreisverbod in het belang kan zijn van verzoekers zoon. Het valt evenmin af te leiden uit de bestreden beslissing in welke mate de belangen van verzoekers zoon in kaart werden gebracht en vervolgens meespeelden in het bepalen van de duur van het inreisverbod, namelijk 8 jaar. Het is nochtans duidelijk dat een dergelijke beslissing bijzonder veel impact kan en zal hebben op verzoekers zoon, de mogelijkheden voor vader en zoon om elkaar nog te zien en de mogelijkheid voor verzoeker om aanwezig te blijven in het leven van zijn zoon, hem te zien in zijn vertrouwde omgeving, aanwezig te zijn op zijn school, hobby's, etc.

Verwerende partij schrijft hierover in de bestreden beslissing dat zij het gewoon zijn om elkaar langere periodes niet te zien en contact te onderhouden aan de hand van bezoeken. Echter, met de bestreden beslissing ontnemt verwerende partij verzoeker elke mogelijkheid om de komende 8 jaar bij zijn zoon op bezoek te komen. Noch heeft zij onderzocht of zijn zoon wel degelijk bij hem op bezoek kan komen in Irak. De beslissing lijkt op dit punt stereotiep gemotiveerd zonder dat deze piste werkelijk werd onderzocht en zonder dat de opmerking van verzoekers raadsman werd nagegaan.

Ook wordt verzoeker door de bestreden beslissing het recht ontnomen om gedurende de komende 8 jaar op bezoek te komen bij zijn ouders en zussen, die bovendien de nationaliteit hebben van het land waar verzoeker niet meer welkom is. Verwerende partij stelt dat zij vrij kunnen in- en uitreizen en hem zullen kunnen bezoeken, maar ook hier lijkt verwerende partij onvoldoende rekening te houden met de individuele situatie van verzoeker en zijn familie in het licht van de lange duur van het opgelegd inreisverbod. Er is bijvoorbeeld geen enkele garantie dat verzoekers ouders binnen 8 jaar nog gezond genoeg gaan zijn om over- en weer te reizen naar Irak om hun zoon te gaan bezoeken.

Verwerende partij lijkt aanwezigheid van de zussen en ouders van verzoeker in België voornamelijk te onderzoeken vanuit de vraag of er tussen hen een beschermingswaardig gezinsleven bestaat tussen hen in de zin van artikel 8 EVRM. Verwerende partij beantwoordt deze vraag dan negatief door te stellen dat er geen bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan. Echter, de aanwezigheid van de zussen en ouders in België is los daarvan wel degelijk een element waarmee verwerende partij rekening moet houden bij het bepalen van de duur van het inreisverbod. Er valt niet te begrijpen waarom het nodig was om een inreisverbod op te leggen van 8 jaar terwijl verzoekers familieleden in België wonen.

Tot slot houdt verwerende partij onvoldoende rekening met het privéleven van verzoeker, dat eveneens wordt beschermd door artikel 8 EVRM. Verzoeker kwam als minderjarige naar België op 16-jarige leeftijd. Hij groeide hier verder op in de aanwezigheid van zijn zussen en ouders in wettig verblijf. Verzoeker heeft hier een persoonlijk netwerk ontwikkeld en wordt door de bestreden beslissing verplicht om hier afstand van te nemen voor minstens 8 jaar. Op geen enkele manier blijkt uit de bestreden beslissing op welke manier verwerende partij hiermee rekening heeft gehouden bij het opleggen van en bij het bepalen van de duur van het inreisverbod.

Verwerende partij had de mogelijkheid om ervoor te kiezen om geen inreisverbod op te leggen, of een inreisverbod van één, twee, drie jaar of meer. Uit de wet blijkt dat een inreisverbod in principe maximum vijf jaar bedraagt. Verwerende partij heeft ervoor gekozen een uitzondering te maken en een inreisverbod op te leggen van acht jaar. Dit is een bijzonder lange duur en dus moest verwerende partij motiveren waarom in dit geval een inreisverbod van acht jaar noodzakelijk en proportioneel is, rekening houdend met alle individuele omstandigheden.

Om al bovenstaande redenen blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing geenszins dat verwerende partij de omstandigheden eigen aan de situatie van verzoeker voldoende in rekening heeft gebracht.

Door slechts een zeer summier onderzoek te voeren en geen rekening te houden met alle individuele omstandigheden van het geval, schendt verwerende partij bovendien de zorgvuldigheidsplicht.

Verwerende partij heeft kennelijk onredelijk gehandeld door een inreisverbod op te leggen van 8 jaar terwijl zij niet voldoende rekening hield met verzoekers gezinsleven met zijn familieleden in België, met zijn minderjarige zoon en de andere individuele omstandigheden van verzoeker.

Verwerende partij heeft ook de motiveringsplicht geschonden:

“De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn (J. DE STAERCKE, Algemene beginselen van behoorlijk bestuur en behoorlijk burgerschap. Beginselen van de openbare dienst, Brugge Vandenbroele 2002, randnummer. 19)”.

Uit de aangehaalde wetteksten blijkt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet tevens afdoende zijn.

De bestreden beslissing werd onvoldoende gemotiveerd in de zin dat er onvoldoende feitelijke en juridische gronden zijn voor de beslissing, of dat deze gronden, zo ze er wel zijn, niet blijken uit de bestreden beslissing.”

3.2 Verzoekende partij voert de schending aan van de uitdrukkelijke motiveringsplicht en voert in dat kader meer specifiek de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing *in casu* zowel in feite als in rechte is gemotiveerd.

3.3 Daar waar verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, voert zij in realiteit de materiële motiveringsplicht aan.

Deze materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

3.4 Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475). Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.5 Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat

vaststellen. Het wettigheidsstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verweerder in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

3.6 Een schending van het redelijkheidsbeginsel (of van het evenredigheidsbeginsel dat er een bijzondere toepassing van is) als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij de haar toegekende discretionaire beoordelings- of beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Van een schending van het redelijkheidsbeginsel (en bijgevolg ook van het evenredigheidsbeginsel) kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing, waarvan is vastgesteld dat ze berust op deugdelijke grondslagen, inhoudelijk dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon of, nog, er een zodanige wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot die besluitvorming zou komen of die beslissing zou nemen (RvS 29 mei 2020, nr. 247.683).

3.7 De Raad wijst er in ieder geval reeds op dat artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn werd omgezet in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en dat artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn werd omgezet in artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Enkel de onvoorwaardelijke en voldoende duidelijke bepalingen van de richtlijn hebben directe werking indien zij niet of incorrect werden omgezet in nationaal recht (HvJ 4 december 1974, C-41/74, Van Duyn t. Home Office). De verzoekende partij voert niet aan dat deze omzetting incorrect is gebeurd zodat zij zich niet dienstig rechtstreeks op de voormelde bepalingen van de richtlijn kan beroepen.

3.8 Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft dan weer uitsluitend betrekking op verwijderingsbeslissingen en de thans bestreden beslissing is een inreisverbod. Bijgevolg kan verzoekende partij niet dienstig de schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet opwerpen.

3.9 De bestreden beslissing geeft aan dat er tot een inreisverbod voor een duur van acht jaar besloten werd ten aanzien van verzoekende partij en dit op grond van artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§1 De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien: 1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Hieruit volgt dat de nationale overheden bij het bepalen van de duur van een inreisverbod beschikken over een discretionaire bevoegdheid. *In casu* werd toepassing gemaakt van het vierde lid van artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet. Daarin wordt voorzien dat de verwijderingsmaatregel kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar indien de betrokkene een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of voor de openbare veiligheid.

De omvang van de motiveringsplicht betreffende de duur van het inreisverbod is evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de overheid beschikt. De overheid dient dan ook te verantwoorden waarop haar keuze voor een inreisverbod van acht jaar, berust.

In de parlementaire voorbereiding wordt met betrekking tot artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod met name het volgende benadrukt: *“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.”* (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

3.10 Verzoekende partij is doorheen haar verzoekschrift van mening dat het aan de verwerende partij toekomt om aannemelijk te maken dat er in haar hoofde sprake is van een *‘werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast’*, dat in de bestreden beslissing

weliswaar wordt verwezen naar verschillende veroordelingen, dat de verwerende partij motiveert waarom zij een bedreiging vormt voor de openbare orde of geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, maar niet motiveert waarom zij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, dat dit nochtans een wettelijke voorwaarde is om een inreisverbod van meer dan vijf jaar op te leggen. Er zou onder meer ook sprake moeten zijn van een risico op recidive vooraleer men een gevaar voor de openbare orde als actueel zou kunnen beschouwen. Hiertoe zou geen enkele objectieve aanleiding zijn.

3.11 De algemene vaststelling dat strafbare feiten werden gepleegd die de openbare orde of nationale veiligheid in het gedrang kunnen brengen, volstaat op zich inderdaad niet om beperkende verblijfsmaatregelen te nemen. Maatregelen die worden genomen ter bescherming van de openbare orde, zoals een inreisverbod, mogen uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling waaruit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt (zie in deze zin HvJ 13 september 2016, C-165/14, Rendon Marin, pt. 59-61). Dit impliceert een individueel onderzoek van het voorliggende geval. In die zin kan het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf geen reden of motivering vormen voor de afgifte van een inreisverbod.

Dit betekent evenwel niet dat strafrechtelijke veroordelingen niet mee in overweging mogen worden genomen binnen het individueel onderzoek inzake een inreisverbod omwille van ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Uit de omstandigheden die tot de strafrechtelijke veroordelingen hebben geleid kan het bestaan van een persoonlijk gedrag blijken dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die de ontzegging van de toegang tot het grondgebied noodzaakt om de openbare orde of de nationale veiligheid te beschermen (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, pt. 28).

In deze zin heeft ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) bijgevolg geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel te rechtvaardigen (EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, A.A. v. Verenigd Koninkrijk, § 63).

3.12 In het bestreden inreisverbod geeft verwerende partij inderdaad een overzicht van de veroordelingen van verzoekende partij. Zij beperkt zich hier echter geenszins toe.

Voor beide veroordelingen wordt er aangegeven wat het aandeel van verzoekende partij was en hoe zij desgevallend tewerk ging. Zij kende blijkbaar haar laatste slachtoffer, verzekerde er zich van dat de dag ontvangsten van het slachtoffer aanwezig waren en deze informatie werd doorgegeven aan haar kompanen. Er wordt een analyse gemaakt van het gedrag van verzoekende partij waarbij verwezen wordt naar het laakbare karakter van haar tussenkomst, de uiting die zij gegeven heeft aan een asociale en valse persoonlijkheid en geen enkele vorm van respect getoond voor de eigendommen van andere personen en voor de regels geldend in een rechtsstaat en de maatschappelijke normen. Dit is des te meer ernstig daar de vader van verzoekende partij destijds bescherming zocht in een dergelijke rechtsstaat en deze ook kreeg waardoor verzoekende partij überhaupt slechts toegang kon krijgen tot het grondgebied van deze rechtsstaat. Het is dan ook ongehoord dat verzoekende partij haar mogelijkheden misbruikt om misdrijven te plegen die het gevoel van onbehagen en onveiligheid bij de bevolking verhogen.

Dit is echter geen losstaand feit want ook voorheen had verzoekende partij zich al schuldig gemaakt aan laakbaar gedrag waar zij voor veroordeeld werd. De veroordeling uit 2019 had immers betrekking op slagen of verwondingen aan een politieambtenaar in functie. Deze feiten gingen zelfs zo ver dat deze zelfs een ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid tot gevolg hadden. De ingesteldheid die verzoekende partij heeft, maakt dat er wel degelijk een zeer ernstig en actueel gevaar van verzoekende partij uitgaat. Zij blijkt schuldinzicht te hebben, geen voornemen te hebben om het in de toekomst anders aan te pakken en herhaalt de strafbare handelingen die bovendien qua hardheid in ieder geval niet lijken te minderen.

Doordat verzoekende partij blijkbaar erg makkelijk te verleiden is tot een ernstige norm van overschrijdend gedrag voor lucratief geldgewin en dit zonder rekenschap voor en ten koste van haar medemens kan er enkel besloten worden tot een reëel recidivegevaar.

De verwerende partij meent dan ook dat de beslissing tot verwijdering gepaard moet gaan met een inreisverbod van acht jaar omdat de verzoekende partij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

Uit voormelde motieven blijkt afdoende waarom de verwerende partij meent dat er in hoofde van de verzoekende partij sprake is van een 'werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast'. Gelet op voornoemde motieven kan de verzoekende

partij niet voorhouden dat de verwerende partij motiveert waarom zij een bedreiging vormt voor de openbare orde of geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, maar niet motiveert waarom zij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Met het betoog maakt de verzoekende partij niet concreet aannemelijk dat het *in casu* willekeurig, foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk was van de verwerende partij om op grond van voornoemde vaststellingen in het bestreden inreisverbod te besluiten dat de verzoekende partij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. De verzoekende partij maakt, mede gelet op het voorgaande en op wat volgt, niet concreet aannemelijk dat de verwerende partij in de bestreden beslissing onvoldoende aantoont dat er sprake is van een ernstige bedreiging van de openbare orde in de zin van artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet.

3.13 Er wordt in de bestreden beslissing overigens niet enkel gesteld dat zij de openbare orde ernstig zou verstoren en hiervoor een ernstige bedreiging vormt – reden waarom haar op grond van artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet een inreisverbod wordt opgelegd voor meer dan 5 jaar – doch concreet gemotiveerd waarom een termijn van 8 jaar proportioneel wordt geacht. Zo wordt gemotiveerd omtrent de aard en de ernst van de feiten, de veroordelingen, de opgelegde straffen en de maatschappelijke impact van de feiten alsook omtrent het gedrag van de verzoekende partij. Er wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij niet heeft getwijfeld om de openbare orde zeer ernstig te verstoren en dat gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde een inreisverbod van acht jaar proportioneel is. Er wordt aldus gemotiveerd waarom *in casu* werd geopteerd voor een inreisverbod voor de duur van 8 jaar. Het komt de Raad geenszins foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet voor om bij het bepalen van een concrete duur voor een inreisverbod opgelegd op grond van artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet, overwegingen van openbare orde, zoals onder meer de specifieke aard en ernst van de feiten, de concrete strafmaat en de maatschappelijke impact van de gepleegde feiten, mee in de afweging op te nemen.

3.14 Verzoekende partij meent dat er onvoldoende rekening gehouden werd met haar individuele situatie en verwijst op dit vlak naar de bescherming uit artikel 8 van het EVRM.

Verzoekende partij beschikt niet meer over een verblijfsrecht in België. In dezelfde zin dient de Raad vast te stellen dat verzoekende partij blijkbaar al geruime tijd een gezinsleven heeft opgebouwd in Irak zelf. Zij geeft aan er een echtgenote te hebben en zelfs een tweeling gekregen te hebben samen met deze echtgenote. De vraag stelt zich dan ook of er überhaupt sprake is van een gezinsleven in België en dit opnieuw des te meer daar verzoekende partij intussen zelf uitdrukkelijk gevraagd heeft om te kunnen terugkeren naar Irak om er bij haar echtgenote en kinderen te kunnen zijn.

Ten overvloede merkt de Raad op dat artikel 8 van het EVRM het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven omvat en luidt:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

In casu betreft het een situatie van eerste toelating vermits er geen sprake is van enig legaal verblijf op het Belgisch grondgebied. Hierbij oordeelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM maar eerder moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (cf. EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘*fair balance*’-toets waarbij wordt nagegaan of de Staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (cf. EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, RvV 325 505 - Pagina 8 het algemeen belang (cf. EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), §§ 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van

onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de Staat voor gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen van verdragen voortvloeien, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kuric en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100).

Waar dit het geval is, oordeelt het EHRM dat er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142). Uit het betoog van verzoekende partij blijkt niet dat de bestreden beslissing haar verhinderd om het gezinsleven op een andere wijze uit te oefenen, zodat dit zou leiden tot een positieve verplichting.

Verzoekende partij hiervoor voornamelijk naar het kind dat zij in België nog zou hebben uit een vorige relatie. Er ligt echter geen enkel document voor waaruit de intensiteit van het aangevoerde gezinsleven met dit in België levende kind blijkt. Verzoekende partij heeft hierover bij haar gehoor ook bitter weinig verklaard. Er wordt enkel verwezen naar de identiteit van het kind. Daarenboven blijkt dat verzoekende partij sedert 2019 niet meer met dit kind samenleeft en nergens blijkt uit dat er ook maar enige (omgangs)regeling zou zijn voor dit kind. De enkele foto's die verzoekende partij voorlegt, kunnen het tegendeel niet aantonen en geven geen zicht op de invulling die gegeven zou worden aan het gezinsleven ter zake.

3.15 Voorts mag niet uit het oog verloren worden dat erop gewezen wordt dat de bescherming (van de openbare orde) en het voorkomen van strafbare feiten de inmenging in het gezinsleven rechtvaardigen, dat het feit dat de verzoekende partij een gezin (of toch minstens een jong kind) had in België haar er niet van weerhouden heeft om zeer ernstige strafbare feiten te plegen, dat dit niet getuigt van verantwoordelijkheid tegenover haar (toenmalige) gezin, dat haar persoonlijke en familiale belang dan ook ondergeschikt wordt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde, dat het feit dat de uitoefening van haar familieleven met haar kind moeilijker zal verlopen het loutere gevolg is van haar eigen misdadig gedrag.

3.16 In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt dan ook nog eens hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) oordeelt in deze situatie zo dat *“de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden”* (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). Om als beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM te worden gekwalificeerd, dient de relatie tussen verzoekende partij en haar ouders en zussen gekenmerkt te worden door banden van afhankelijkheid die de normale emotionele banden overstijgen ('other than normal emotional ties') (cf. EHRM 18 november 2014, Senchishak v Finland, § 55). Enig bewijs dat hiervan sprake zou zijn, blijkt nergens uit.

3.17 Waar de verzoekende partij in haar betoog over de Boultif/Uner/Emre criteria ingaat op voormelde punten wijst de Raad op wat volgt.

Het citaat van deze criteria leidt louter tot een betoog van verzoekende partij waarbij verwezen wordt naar het hoger belang van het kind van verzoekende partij in België, de band met haar zussen en ouders en de onmogelijkheid om gedurende een bepaalde periode hen geen bezoek te kunnen brengen en ten slotte het privéleven van verzoekende partij nadat zij als zestienjarige naar België kwam.

3.18 Het begrip 'privéleven' wordt niet gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het

mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (cf. EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake is van een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, is dus een feitenkwestie. Verzoekende partij dient in de eerste plaats concreet aannemelijk te maken dat haar beweerd privéleven daadwerkelijk onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt. In het kader van de huidige procedure brengt verzoekende partij geen stukken voor die dit bewijzen. Met haar vaag betoog toont verzoekende partij niet aan dat het door haar opgebouwde sociale leven in België een zodanige intensiteit heeft dat een verbreking van dit sociaal leven als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten worden beschouwd. Bovendien heeft verzoekende partij België jaren geleden reeds verlaten en heeft zij sedertdien het centrum van haar belangen overgeheveld naar Irak waardoor de Raad zich de vraag stelt naar het belang van verzoekende partij om dit element op te werpen. Door louter naar een bepaald tijdsverloop in haar verblijf te verwijzen, toont verzoekende partij ook helemaal geen bestaan aan van enig privéleven.

3.19 Het zou daarnaast in het hoger belang van het kind zijn dat verzoekende partij een band heeft met haar kind. Het zou vaste rechtspraak zijn van het EHRM dat het belang van het kind een primordiale overweging vormt bij het beoordelen van iemands rechten onder artikel 8 van het EVRM. Zij verwijst naar de artikel 24 van het EU-Handvest en naar artikel 3 van het Internationaal verdrag voor de Rechten van het Kind.

Artikel 24 van het Handvest luidt als volgt:

“De rechten van het kind

- 1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht.*
- 2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging.*
- 3. Ieder kind heeft het recht, regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist.”*

Artikel 51 van het Handvest verduidelijkt dat het Handvest van toepassing is wanneer lidstaten bepalingen van Unierecht ten uitvoer brengen:

“1. De bepalingen van dit Handvest zijn gericht tot de instellingen, organen en instanties van de Unie met inachtneming van het subsidiariteitsbeginsel, alsmede, uitsluitend wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen, tot de lidstaten. Derhalve eerbiedigen zij de rechten, leven zij de beginselen na en bevorderen zij de toepassing ervan overeenkomstig hun respectieve bevoegdheden en met inachtneming van de grenzen van de bevoegdheden zoals deze in de Verdragen aan de Unie zijn toegeedeeld. (...)”

Artikel 24 van het Handvest is dan ook van toepassing aangezien de bestreden beslissing een tenuitvoerlegging betreft van de Terugkeerrichtlijn. De Raad neemt aan dat de bestreden maatregel ook de belangen van de minderjarige kinderen van de verzoekende partij beïnvloedt, derwijze dat de gemachtigde bij het treffen van deze maatregel ertoe was gehouden om het hoger belang van de minderjarige kinderen in rekening te nemen.

Betreffende het artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, volstaat het in principe om te stellen dat dit verdrag geen directe werking heeft zodat de verzoekende partij alleen al om die reden er zich niet met gunstig gevolg op kan beroepen.

3.20 Het belang van het kind is inderdaad een belangrijk gegeven. Hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, moet hieraan wel een belangrijk gewicht worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109). De bestreden beslissing houdt daarbij ook wel degelijk rekening met dit element. Er wordt vastgesteld dat verzoekende partij in ieder geval reeds veelvuldig en voor een lange tijd niet aanwezig was in het leven van het bewuste kind en dat zij daar zelf voor koos door onder meer in Irak een nieuw gezin te stichten, dat minstens het kind dan ook gewend is aan dergelijke periodes met minder intens contact en dat er sedert 2019 geen sprake meer is van enige samenwoning met het kind. Ook vanuit het buitenland kan verzoekende partij bijdragen aan de opvoeding van haar kind en het minder intense contact is te wijten aan het feit dat verzoekende partij uit België vertrokken is en niet noodzakelijk aan de op heden voorliggende bestreden beslissing die dit gegeven enkel maar bevestigt. De zorg voor het kind ligt overduidelijk bij de moeder van dit kind zonder dat verzoekende partij betrokken is bij diens dagelijks leven. Dit wordt door de bestreden beslissing op geen enkele wijze gewijzigd.

Het betoog van verzoekende partij als zou de bestreden beslissing niet in het hoger belang van het kind zijn, noch ontkracht, noch weerlegt de pertinente motieven waaruit blijkt waarom het hoger belang van het kind niet geschaad wordt door de bestreden beslissing.

Uit voormelde motieven blijkt afdoende waarom, mede gelet op het belang van het kind, de bestreden maatregel uitvoerbaar, haalbaar en proportioneel is. Verzoekende partij toont niet aan dat er sprake is van een onevenredige 'inmenging' in het gezinsleven. Dit des te meer daar de scheiding van het kind op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing niet veroorzaakt wordt door de bestreden beslissing zelf doch wel door het feit dat verzoekende partij zich reeds jaren geleden in het buitenland gevestigd heeft en er een nieuw gezin gesticht heeft. Het loutere feit dat men ten gevolge van een beslissing voor langere tijd van zijn kinderen zal gescheiden worden, leidt niet automatisch tot de conclusie dat er sprake is van een onevenredige inmenging in het gezinsleven of van een schending van het hoger belang van het kind.

De verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat het onderzoek in de bestreden beslissing naar het hoger belang van het kind onzorgvuldig is. Zij toont ook niet aan dat met bepaalde relevante feitelijke omstandigheden in dit licht ten onrechte geen rekening werd gehouden.

3.21 Wars van de vraag of de Boultif-criteria *in casu* überhaupt van toepassing zijn, kan de verzoekende partij niet dienstig betogen dat op basis van deze criteria onmogelijk kan besloten worden dat een inreisverbod van 8 jaar proportioneel is en noodzakelijk in een democratische samenleving.

Gelet op wat voorafgaat maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de motieven van de bestreden beslissing niet afdoende zijn, de bestreden beslissing niet kunnen schragen en de bestreden beslissing disproportioneel is, noch dat de verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met de omstandigheden eigen aan haar geval.

3.22 Een schending van de opgeworpen bepalingen en beginselen blijkt niet.

Het middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend zesentwintig door:

A. DE WILDE,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

C. VAN DEN WYNGAERT

A. DE WILDE